

Gwiazdkami obok porządkowych liczb artykułów oznaczone są publikacje znajdujące się w Bibliotece Ośrodka Dokum. Nauk-Tech. Przemysłu Mat. Wiązających.

Na żądanie mogą być wykonane za zwrotem kosztów rotokopie publikacji oznaczonych gwiazdką przy kolejnym numerze publikacji.

Zapotrzebowanie należy adresować: Ośrodek Dokumentacji Naukowo-Technicznej Przem. Mat. Wiązających — Opole, Damrota 10, lub Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej — Warszawa, Ligocka 8.

Fotokopie artykułów nie oznaczonych gwiazdką mogą być ewentualnie dostarczone, jeżeli dane źródła (czasopisma) znajdują się w innych Ośrodkach Dokumentacji Naukowo-Technicznej. Dostarczenie takich fotokopii trwać będzie nieco dłużej.

ARTYKUŁY

I. Zagadnienia laboratoryjne. Surowce. Badania materiałowe.

18* 620.1 : 666.94 L 10 — 2.52
Nurse R. W.: Spis metod badania powierzchni właściwej cementu. „Specification tests for specific surface of cement“. Cement Lime Mfr., t. 24, luty 51, s. 17. — Brytyjskie i amerykańskie metody badawcze do określania powierzchni właściwej cementu za pomocą przenikliwości powietrza są oparte na tych samych zasadach fizykalnych, tylko aparaty i procedura różnią się. Podano zasady obu metod, różnice w ich stosowaniu i wielkości porównawcze: (2 rys., 2 tabl.).

19* 620.1 : 666.961 L 10 — 2.52
Rebuffat A.: Próby badawcze z glinianami wapnia i cementami glinowymi. „Essais critiques sur les aluminates de calcium et les ciments aluminés“. Rev. Mater. Constr., Nr 433, październik 51, s. 292; 30×24 cm, 9 str., 7 wykr., 74 poz. bibl. — Zastosowanie do cementów glinowych metody NYHD i wyników badań nad związkami zwykłymi. Użycie wody krzemionkowej. Absorpcja wapna. Wiązanie cementów glinowych. Analiza badań przeprowadzonych przez Salmoniego nad wiązaniem cementów glinowych. Obserwacje zjawisk przy: A) dodawaniu od 0—20% portlandu do glinu, B) dodawaniu od 0—20% glinu do portlandu. W wypadku A dodając portland do glinu, działa wapno wyzwolone przez portland, podczas, gdy w wypadku B zaznacza się wzajemna koagulacja.

20* 620.1 : 666.942 L 10 — 2.52
Kellam B.: Rozpuszczalność w wodzie alkaliu portlandzkiego cementu. „Water Solubility of Alkalies in Portland Cement“. J. amer. Concrete Inst., t. 23, Nr 1, wrzes. 51, s. 97; 23×15 cm, 0,5 str. — Przyczynek do sprawozdania Gallilanda i Bertleya na ten temat z października 1950 r. w Ontario. Sposób szybkiego oznaczania zawartości cementu w betonie jeżeli zawartość Na₂O jest znana. Ten ostatni ługuje się wrzącą wodą destylowaną i oznacza się za pomocą acetału cynkowo uranylowego. Konieczna jest analiza wody przy dojrzewaniu próbek w wodzie. Niemniej zachodzi konieczność rozwinięcia analitycznej metody wydobycia całego N₂O ługowaniem z cementu. Oznaczenie K₂O jest trudne i żmudne.

II. Produkcja cementu.

21* 666.94 L 10 — 2.52
Jaspers M.: Reguła twardnienia cementu w zależności od czasu. „La loi du durcissement du ciment en fonction du temps“. Rev. Mater. Constr., Nr 433, październik 51, s. 281; 30×24 cm, 11 str., 43 wykr., 7 tabl. I. Zarys ogólny reguły wyrażony jest przez: $R = K \lg|l + \lg|t + K$; gdzie R = wytrzymałość, t = czas (w dniach) i parametry K i K' określone są ogólnym równaniem

$$\frac{Y_t - Y_0}{X_t - X_0} (X - X_0)$$

II. Sprawdzenie doświadczalne. Wyniki fizykalnych i mechanicznych prób. Wytrzymałość betonu na ściskanie. Omówienie wyników. III. Reguła twardnienia cementu. Normy. Zarys ogólny. Sprawdzenie. Wnioski. Zastosowanie. Przepisy norm odnośnie wytrzymałości. IV. Wnioski ogólne.

22* 620.1 : 666.94 (73) L 10 — 2.52
Witteleindt W.: Badanie cementu w USA. „Prüfung und Forschung in USA“. Zement-Kalk-Gips, t. 4, Nr 8, sierpn. 51, s. 203; A4, 5 str. — Powszechnie stosowane badanie autoklawowe. Przemiał surowca do 6% pozostałości na sicie 6400. Oddzielenie wody w szlamie drogą chemicznych dodatków np. szkła wodnego i soli potasowych kwasów ligninosulfonowych. Liczne instrumenty do kontroli wypału w piecach. Kontrola przemiału cementu turbidimetrem Wagnera i aparatem Blaeinca. Dla otrzymania cementu napowietrzonego dodaje się w czasie mielenia 0,04% Vinsol Resin. Cement taki nosi nazwę „Dura plastik“ i posiada wytrzymałość ok. 10% mniejszą niż normalny. Zawartość powietrza w cemencie wynosi (18±3%). Szybkie oznaczenie zawartości alkali w cemencie za pomocą fotometru płomieniowego. Wymagania wytrzymałościowe według norm USA są o 50% wyższe niż normy niemieckie przewidują dla cementów normalnych, zaś o 10—40% wyższe dla wysokogatunkowych.

23* 662.61 : 666.94 L 10 — 2.52
Popiół kotłowy — surowiec dla produkcji cementu. „Kotteilnaja zoła — syrie cementnowo proizwodstwa“. Promyszl. stroit. Mater., Nr 30, 1951, s. 2 (gaz.). — Zastosowanie popiołów jako dodatku do klinkru. Popiół jako nowy komponent surowcowy — rezultaty produkcji, mianowicie oszczędność w paliwie.

24* 620.1 : 666.97 L 10 — 2.52
Anon.: Woda w zaprawie cementowej. „Bleeding cement pastes“. Rock Prod., t. 54, Nr 5, maj 51, s. 94, 1,5 str. — Sprostowanie błędnych wniosków wysnutych przez inż. Rockwooda, ogłoszonych w styczniu 1950 r. w Rock. Prod. Nieporozumienie wynikało ze złego zrozumienia biuletynu Towarzystwa Wytwórców Cementu dotyczącego 12-letnich doświadczeń na temat roli zawartości wody w zaprawie cementowej. Wyniki badań i opinie innych badaczy dotyczące „wolnej“ (zbytecznej) wody i wody związanej chemicznie.

25* 666.94 : 666.91 L 10 — 2.52
Czebukow M. F.: Stopień związania wapna podczas wypalania cementu w zależności od stopnia nagrzania. „Die Wirkung des Erhitzungsgrades auf den Grad der Bindung von Kalk beim Brennen von Zement“. Dokl. Akad. Nauk ZSRR, t. 71, Nr 4, 1950, s. 725; B5, 3 str. — wg Silikat Technik Nr 10/51, s. 307. Próbkki z mieszanin, zawierających: a) wapień i żużel wielkopiecowy, b) wapień i piaszczysty glinian, c) wapień kwarcowy z piaszczystym glinianem z koksikiem i bez koksiku, d) wapień z boksytem zawierającym również żelazo — zostały wypalone w piecu elektrycznym i ochłodzone, a następnie oznaczono wolny CaO. Próbkki zostały 1) nagrzane z szybkością 15—16°C/min do temperatury 1400—1450°C, utrzymane w tej temperaturze przez 20—30 minut, 2) wystawione w ciągu 20—30 minut na działanie ciepła uprzednio rozgrzanego do najwyższej temperatury pieca. Druga metoda wykazała z małymi wyjątkami, że stopień związania CaO w mieszkankach z cementem portlandzkim jest równy albo pełniejszy niż według metody pierwszej. Związanie SiO₂ w mieszkankach z piaszczystym glinianem i wapieniem było tak samo pełne według metody pierwszej jak i dru-

giej. Mieszanki z koksikiem wykazały pełniejsze wiązanie CaO aniżeli mieszanki bez koksiku. Mieszanki wapienia i boksytu, zawierające żelazo, wykazały mniej wolnego CaO wg metody II aniżeli wg metody I. Największa ilość CaO została związana podczas ogrzania do odpowiedniej temperatury (1300°C); podczas utrzymania tej temperatury wiązanie następowało bardzo powoli. Ilość wolnego CaO zmniejszała się wraz ze zmniejszającą się wielkością ziaren żużla. Gruboziarnisty żużel dawał dobrze spieczony klinkier, trudny do zmielenia; drobno zmielony żużel dawał klinkier o wytrzymałości normalnego cementu portlandzkiego. Podczas rozgrzewania mieszanin portlandzko-cementowych składających się z żużla i wapienia, żużel staje się płynny i służy jako pierwotna niestała faza, z której po rozpuszczeniu CaO wydzielają się minerały klinkru w takim stopniu, w jakim się one tworzą. Skład płynu zmienia się powoli na skład równowagi, odpowiadający temperaturze

III. Żużle. Cementy hutnicze.

26* 666.94.022 L 10 — 2.52
Sweitzer C. W., Cvaig A. E.: **Dodatek koloidalnego węgla do klinkru ułatwia przemiał.** „Zulatz kollbildaler Kohle zum Portlandzementklinker zur Erleichterung des Mahlvorgangs“. Tonindustrie Zt., r. 64, Nr 6, 1940, s. 458, 0,5 str. — Dodatek koloidalnego węgla do klinkru w ilości np. 0,32% wagi klinkru bez zwiększenia energii przemiału powoduje wzrost stopnia miakkości cementu o 30%, zaś przy tym samym rozdrobnieniu oszczędza się 28% czasu przemiału. Węgiel koloidalny powinien mieć wielkość ziaren 60 mikronów = 0,00006 mm. W związku z większym rozdrobnieniem cementu, jego wytrzymałość na ciśnienie jest wyższa. Poza tym czas wiązania jest krótszy. Odporność na mróz nie wykazuje żadnych odchyleń od normalnie mielonego cementu.

27* 620.1 : 666.954.3 L 10 — 2.52
Brocard J.: **Analiza żużla wielkopiecowego w cementach.** „Le dosage du laitier de haut fourneau dans les ciments“. Rev. Matér. Constr., Nr 424, 1951, s. 10; 30×24 cm. — Laboratoria kontrolne często zmuszone są określać zawartość żużla w cemencie. Analiza jakościowa jest najprostszą, badania mikroskopowe dają dobre rezultaty, podczas, gdy ilościowe oznaczenia są niemiernodajne. Rozdzielenie grawimetryczne lub elektromagnetyczne oraz oznaczenie wapna jest zawodne. Oznaczenie ilości żużla przy pomocy badań mikroskopowych, opartych na izotropii i zdolności tworzenia szkliw z żużla, dają wyniki z dokładnością do ± 1,5%.

IV. Wapno.

28* 66.041.57 : 666.912 L 10 — 2.52
Azbe V.: **Nowy piec obrotowy do wypалу wapna.** „Ein neuer Drehofen zum Brennen von Kalk“. Zement-Kalk-Gips 48, s. 116. Autor na podstawie doświadczeń w wapiennikach amerykańskich podaje warunki, jakie ma spełnić ekonomiczny piec do wypalu wapna. Piec krótki, wysokowydajny, zaopatrzone w stały chłodnik 2-komorowy posiada wbudowane elementy krzyżowe w strefie właściwego wypalu. Autor kładzie specjalny nacisk na umiejętne wyznaczenie odcinka zabudowy tych elementów. Opis konstrukcji i ruchu pieca.

29* 666.8 : 621.6 L 10 — 2.51
Iwianskij, Nejman, Ruffel.: **Pompowanie pompą mechaniczną roztworów wapienno-gipsowych.** „Pieriekacziwanie priamotocznyimi nasosani. Stroit. Promyszl., r 29, Nr 5, maj 51, s. 8 A4, 2,5 str., 3 wykr., 1 tabl. — Przedmiotem artykułu i pracy doświadczalnej z nim związanej jest kwestia podawania pompą mechaniczną roztworu wapienno-gipsowego bez badania środków opóźniających zasty-

ganie gipsu. Z badań wynika, że czas zastygania roztworu takiego zależy przede wszystkim od zawartości w nim gipsu, a następnie od czasu mieszania roztworu; wytrzymałość na mechaniczne działanie zastygniętej masy wzrasta ze wzrostem ilości gipsu i tak: ze wzrostem siedmiokrotnym ilości gipsu wytrzymałość na ściskanie wzrasta dziesięciokrotnie. Badania potwierdziły przypuszczenie o możliwości podawania pompą roztworu wapienno-gipsowego.

30* 666.9 : 693.6 L 10 — 2.52
Rogalski B. I.: **Zastosowanie mielonego niegaszonego wapna w tynkarstwie.** „Primienienie molotoj niegaszonej izwiesti w sztukaturnych rabotach“. Stroit. Promyszl., Nr 3, 1951, s. 8; A4, 3 str., 1 rys., 1 wykr., 1 tabl. — Usprawnione przez I. H. Smiernowa właściwości mielonego, niegaszonego wapna, pozwoliły na szerokie jego zastosowanie w budownictwie i w produkcji materiałów budowlanych. Niegaszone wapno można z powodzeniem zastosować w miejscowościach pozbawionych gipsu. Szybkie twardnienie roztworu ze względu na znaczną temperaturę hydratacyjną wapna palonego, warunkuje konieczność stosowania mechanizacji we wszystkich trzech fazach: przygotowania mieszaniny, transportu i rozpryskiwania jej na powierzchnię podlegającą otynkowaniu.

V. Gips. Dolomit.

31* 553.627 : 539.26 L 10 — 2.52
Wilsdorf H. G., Haul R. A.: **Rentgenograficzne badania termicznego rozkładu dolomitu.** „X-ray study of the thermal decomposition of dolomite“. Nature, t. 167, 1951. — Przeprowadzono badania rentgenograficzne nad początkiem rozkładu termicznego dolomitu na MgO, CO₂ i CaCO₃ postępującą się pojedynczymi kryształami dolomitu. Podczas termicznego rozkładu uzyskane rentgenogramy były niewyraźne. Przeprowadzone badania jednak stwierdziły, że termiczny rozkład rozpoczyna się na powierzchni kryształu i stopniowo przesuwa się w jego głąb. Uwagi godnym jest fakt, że kalcyt powstały z rozkładu w temp. 600 i 640°C dał rentgenogramy pojedynczego kryształu, jednak o zniekształconej siatce. Kryształy kalcytu były ułożone identycznie jak dolomitu, wskazując, że kalcyt powstaje z niego bezpośrednio.

VI. Materiały ogniotrwałe.

32* 666.76.4 L 10 — 2.52
Mamykin P., Woszkarew.: **Dolomitowe materiały ogniotrwałe zawierające wolne wapno.** „Dolomite refractory materials containing free lime“. Ognieupory, t. 359, Nr 8, 1950. — Cegła dolomitowa jest równa cegle magnezytowej w zastosowaniu do budowy ścian pieców elektrycznych oraz ścian tylnych O. H. pieców. Badano przygotowanie materiału ogniotrwałego, zawierającego CaO jeszcze odporniejszego na atmosferę. Odkryto, że „perowskit“ nawet w małych ilościach stanowi dobry element spiekający dla wapna. Zauważono, że mimo dużego skurczenia (28%) wypalone próbki nie mają pęknięć i nie są zasadniczo zniekształcone. Zniekształcenia niebezpieczne rozpoczynają się w temp. 1.300°C. Określono trzy zasadnicze fazy: CaO granuluje się od 0,05 mm do 0,16 mm; MgO granuluje się od 0,007 do 0,025 mm. Jakość dolomitowych materiałów można poprawić przez zwiększenie elementu wiążącego do 10--15% o zapobiega kurczeniu.

Redaktor Przeglądu Bibl. Przem. Materiałów Wiążących
Mgr Janusz Spiechowicz.

Sekretarz Redakcji Przeglądu Bibl. Przem. Mat. Wiążących: Wawrzyniec Durkacz.

Niniejszy Przegląd Bibliograficzny zawiera jedynie część analiz dokumentacyjnych publikacji z zakresu przemysłu materiałów wiążących. Pełna dokumentacja ukazuje się w postaci kart dokumentacyjnych wydanych przez Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej (Warszawa, ul. Ligocka 8). GIDNT przyjmuje prenumeratę kart dokumentacyjnych, która może obejmować zarówno całą dokumentację naukowo-techniczną, jak i oddzielne jej działy lub poszczególne zagadnienia i tematy techniczne. Cena karty dokumentacyjnej wynosi w prenumeracie 10 groszy.

GIDNT wykonuje (za zwrotem kosztów) fotokopie i mikrofilmy publikacji objętych zarówno przeglądem bibliograficznym jak i kartami dokumentacyjnymi.

giej. Mieszanki z koksikiem wykazały pełniejsze wiązanie CaO aniżeli mieszanki bez koksiku. Mieszanki wapienia i boksytu, zawierające żelazo, wykazały mniej wolnego CaO wg metody II aniżeli wg metody I. Największa ilość CaO została związana podczas ogrzania do odpowiedniej temperatury (1300°C); podczas utrzymania tej temperatury wiązanie następowało bardzo powoli. Ilość wolnego CaO zmniejszała się wraz ze zmniejszającą się wielkością ziaren żużla. Gruboziarnisty żużel dawał dobrze spieczony klinkier, trudny do zmielenia; drobno zmielony żużel dawał klinkier o wytrzymałości normalnego cementu portlandzkiego. Podczas rozgrzewania mieszanin portlandzko-cementowych składających się z żużla i wapienia, żużel staje się płynny i służy jako pierwotna niestała faza, z której po rozpuszczeniu CaO wydzielają się minerały klinkru w takim stopniu, w jakim się one tworzą. Skład płynu zmienia się powoli na skład równowagi, odpowiadający temperaturze

III. Żużle. Cementy hutnicze.

26* 666.94.022 L 10 — 2.52
Sweitzer C. W., Cvaig A. E.: **Dodatek koloidalnego węgla do klinkru ułatwia przemiał.** „Zulatz kolldialer Kohle zum Portlandzementklinker zur Erleichterung des Mahlvorgangs“. Tonindustrie Zt., r. 64, Nr 6, 1940, s. 458, 0,5 str. — Dodatek koloidalnego węgla do klinkru w ilości np. 0,32% wagi klinkru bez zwiększenia energii przemiału powoduje wzrost stopnia miąłkości cementu o 30%, zaś przy tym samym rozdrobieniu oszczędza się 28% czasu przemiału. Węgiel koloidalny powinien mieć wielkość ziaren 60 mikronów = 0,00006 mm. W związku z większym rozdrabnianiem cementu, jego wytrzymałość na ciśnienie jest wyższa. Poza tym czas wiązania jest krótszy. Odporność na mróz nie wykazuje żadnych odchyleń od normalnie mielonego cementu.

27* 620.1 : 666.954.3 L 10 — 2.52
Brocard J.: **Analiza żużla wielkopieczowego w cementach.** „Le dosage du laitier de haut fourneau dans les ciments“. Rev. Matér. Constr., Nr 424, 1951, s. 10; 30×24 cm. — Laboratoria kontrolne często zmuszone są określać zawartość żużla w cemente. Analiza jakościowa jest najprostsza, badania mikroskopowe dają dobre rezultaty, podczas, gdy ilościowe oznaczenia są niemiernodajne. Rozdzielenie grawimetryczne lub elektromagnetyczne oraz oznaczenie wapna jest zawodne. Oznaczenie ilości żużla przy pomocy badań mikroskopowych, opartych na izotropii i zdolności tworzenia szkliw z żużla, dają wyniki z dokładnością do ± 1,5%.

IV. Wapno.

28* 66.041.57 : 666.912 L 10 — 2.52
Azbe V.: **Nowy piec obrotowy do wypалу wapna.** „Ein neuer Drehofen zum Brennen von Kalk“. Zement-Kalk-Gips 48, s. 116. Autor na podstawie doświadczeń w wapiennikach amerykańskich podaje warunki, jakie ma spełnić ekonomiczny piec do wypalu wapna. Piec krótki, wysokowydajny, zaopatrzone w stały chłodnik 2-komorowy posiada wbudowane elementy krzyżowe w strefie właściwego wypalu. Autor kładzie specjalny nacisk na umiejętne wyznaczenie odcinka zabudowy tych elementów. Opis konstrukcji i ruchu pieca.

29* 666.8 : 621.6 L 10 — 2.51
Iwianskij, Nejman, Ruffel.: **Pompowanie pompą mechaniczną roztworów wapienno-gipsowych.** „Pieriekacziwanije priamotocznymi nasosami. Stroit. Promyszl., r 29, Nr 5, maj 51, s. 8 A4, 2,5 str., 3 wykry., 1 tabl. — Przedmiotem artykułu i pracy doświadczałnej z nim związanej jest kwestia podawania pompą mechaniczną roztworu wapienno-gipsowego bez badania środków opóźniających zasty-

ganie gipsu. Z badań wynika, że czas zastygania roztworu takiego zależy przede wszystkim od zawartości w nim gipsu, a następnie od czasu mieszania roztworu; wytrzymałość na mechaniczne działanie zastygniętej masy wzrasta ze wzrostem ilości gipsu i tak: ze wzrostem siedmiokrotnym ilości gipsu wytrzymałość na ściskanie wzrasta dziesięciokrotnie. Badania potwierdziły przypuszczenie o możliwości podawania pompą roztworu wapienno-gipsowego.

30* 666.9 : 693.6 L 10 — 2.52
Rogalski B. I.: **Zastosowanie mielonego niegaszonego wapna w tynkarstwie.** „Primienienie molotoj niegaszonej izwiesti w sztukaturnych rabotach“. Stroit. Promyszl., Nr 3, 1951, s. 8; A4, 3 str., 1 rys., 1 wykry., 1 tabl. — Usprawnione przez I. H. Sm'ernowa właściwości mielonego, niegaszonego wapna, pozwoliły na szerokie jego zastosowanie w budownictwie i w produkcji materiałów budowlanych. Niegaszone wapno można z powodzeniem zastosować w miejscowościach pozbawionych gipsu. Szybkie twardnienie roztworu ze względu na znaczną temperaturę hydratacyjną wapna palonego, warunkuje konieczność stosowania mechanizacji we wszystkich trzech fazach: przygotowania mieszaniny, transportu i rozpryskiwania jej na powierzchni podlegającej otynkowaniu.

V. Gips. Dolomit.

31* 553.627 : 539.26 L 10 — 2.52
Wilsdorf H. G., Haul R. A.: **Rentgenograficzne badania termicznego rozkładu dolomitu.** „X-ray study of the thermal decomposition of dolomite“. Nature, t. 167, 1951. — Przeprowadzono badania rentgenograficzne nad początkiem rozkładu termicznego dolomitu na MgO, CO₂ i CaCO₃ postugując się pojedynczymi kryształami dolomitu. Podczas termicznego rozkładu uzyskane rentgenogramy były niewyraźne. Przeprowadzone badania jednak stwierdziły, że termiczny rozkład rozpoczyna się na powierzchni kryształu i stopniowo przesuwa się w jego głąb. Uwagi godnym jest fakt, że kalcyt powstały z rozkładu w temp. 600 i 640°C dał rentgenogramy pojedynczego kryształu, jednak o zniekształconej siatce. Kryształy kalcytu były ułożone identycznie jak dolomitu, wskazując, że kalcyt powstaje z niego bezpośrednio.

VI. Materiały ogniotrwałe.

32* 666.76.4 L 10 — 2.52
Mamykin P., Woszkarew.: **Dolomitowe materiały ogniotrwałe zawierające wolne wapno.** „Dolomite refractory materials containing free lime“. Ognieupory, t. 359, Nr 8, 1950. — Cegła dolomitowa jest równa cegle magnezytowej w zastosowaniu do budowy ścian pieców elektrycznych oraz ścian tylnych O. H. pieców. Badano przygotowanie materiału ogniotrwałego, zawierającego CaO jeszcze odporniejszego na atmosferę. Odkryto, że „perowskit“ nawet w małych ilościach stanowi dobry element spiekający dla wapna. Zauważono, że mimo dużego skurczenia (28%) wypalone próbki nie mają pęknięć i nie są zasadniczo zniekształcone. Zniekształcenia niebezpieczne rozpoczynają się w temp. 1.300°C. Określono trzy zasadnicze fazy: CaO granuluje się od 0,05 mm do 0,16 mm; MgO granuluje się od 0,007 do 0,025 mm. Jakość dolomitowych materiałów można poprawić przez zwiększenie elementu wiążącego do 10—15% o zapobiega kurczeniu.

Redaktor Przeglądu Bibl. Przem. Materiałów Wiążących
Mgr Janusz Spiechowicz.
Sekretarz Redakcji Przeglądu Bibl. Przem. Mat. Wiążących: Wawrzyniec Durkacz.

Niniejszy Przegląd Bibliograficzny zawiera jedynie część analiz dokumentacyjnych publikacji z zakresu przemysłu materiałów wiążących. Pełna dokumentacja ukazuje się w postaci kart dokumentacyjnych wydanych przez Główny Instytut Dokumentacji Naukowo-Technicznej (Warszawa, ul. Ligocka 8). GIDNT przyjmuje prenumeratę kart dokumentacyjnych, która może obejmować zarówno całą dokumentację naukowo-techniczną, jak i oddzielne jej działy lub poszczególne zagadnienia i tematy techniczne. Cena karty dokumentacyjnej wynosi w prenumeracie 10 groszy.

GIDNT wykonuje (za zwrotem kosztów) fotokopie i mikrofilmy publikacji objętych zarówno przeglądem bibliograficznym jak i kartami dokumentacyjnymi.